

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἀρνησόμεθα σε ...

Φίλη Ὁρθοδοξία... »

15) ΜΕΡΟΣ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 581

Τιμή Φύλλου Δρχ. 1

Ἔτος ΚΕ΄.

Τηλ. 628.280

1 Ἰανουαρίου 1970 (Π.Ο.Η.)

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Ποιμαντοριὴ Ἑγυύλιος

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

εἷη εὐλογημένον τὸ Ὄνομα τοῦ Παναγάθου Θεοῦ, διότι καὶ ἐφέτος ἡξίωσεν ἡμᾶς νὰ ἐορτάσωμεν τὴν μεγάλην ταύτην καὶ χαρμόσουν ἐορτὴν τῆς Γεννήσεως τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ Του καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ χαρῶμεν πνευματικῶς.

«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία», ψάλλουν ἀσπράττοντες Ἄγγελοι, καὶ φῶς θεϊκὸν πλημμυρίζει τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ πανήγυρις ὑπέρλαμπρος ἄγεται ἐπὶ τῇ θεανθρώπῳ παρουσίᾳ τοῦ Χριστοῦ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, πρὸς σωτηρίαν αὐτῶν. Δύο χιλιάδες ἔτη ἔχουν παρέλθει ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ὁ Αἰώνιος καὶ Ἄναρχος ἐνεδύθη εἰς μίαν ἐκδήλωσιν ἀπείρου ἀγάπης πρὸς τὸ πλάσμα του, τὴν σάρκα καὶ τὴν πικρὰν μοῖραν τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ κατελθὼν ἀπὸ τοῦ θρόνου τῆς Παντοδυναμίας Του ἐ-

κάλυψε πλήρης συγκαταβάσεως τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν, μὲ τὴν ἀλουργίδα τῆς θείας του τελειότητος.

Ἡ πάνσοφος πρόνοια τοῦ Θεοῦ καθωδήγησεν τὰ πάντα πρὸς τὸ πνευματικὸν συμφέρον τοῦ πλάσματός Της. Ὡς ἀγάπη ἀσύλληπτος εἰς τὸν νοῦν τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου! «Ἀνθρώπος γίνεται Θεός, ἵνα Θεὸν τὸν Ἀδάμ ἀπεργάσῃται».

Μυστήριον μέγα ἀληθῶς καὶ παράδοξον! Διότι ἡ ζωὴ καὶ ὁ κόσμος ἔχουν ἀρχὴν καὶ μέτρον καὶ ὅρια. Καὶ ὅμως ἐντὸς αὐτῶν ἐχωρήθη ὁ ἄναρχος, ὁ ἀπλάστος, ὁ ἀπειρος, ὁ ἀβυθομέτρητος. Διότι ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ὁ Θεὸς ἔπαυσε πλέον νὰ γινώσκῃται ἐντὸς τῶν κατηγοριῶν τῆς φύσεως καὶ ἀπεκαλύφθη ἐντὸς τῶν κατηγοριῶν τοῦ πνεύματος, ὡς ὁδὸς καὶ ἀλήθεια καὶ ζωὴ.

«Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ» (Ἰωαν. 14, 6).

Καὶ ἐβεβαιώθη ὡς ἀγάπη. «Ὁ Θεὸς ἀ-

γάπη ἐστίν» (Ἰωαν. 4' 8). Καὶ ὡς Πνεῦμα. «Πνεῦμα ὁ Θεὸς» (Ἰωάν. 4, 24). Καὶ τὸ πνεῦμα εἶναι ἐλευθερία, καὶ «αἰώνιον γίγνεσθαι», καὶ κίνησις φλογὸς μεταμορφοῦσα καὶ φωτίζουσα τὸν κόσμον.

Διὰ τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως ὁ ἄνθρωπος ἐφανερώθη ὡς μικρόκοσμος ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἀποκαλύπτεται καὶ κατοπτρίζεται τὸ σύμπαν. Ἐπαυσε νὰ εἶναι ἀπλή οὐσία, δημιουργηθεῖσα ἐντὸς τοῦ χώρου καὶ τοῦ χρόνου καὶ τῆς ὕλης, ἅτινα ἀπέρρευσαν ἀπὸ τὴν πτώσιν του καὶ ἀπὸ τὸν χωρισμόν του ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἐβεβαιώθη ὡς «εἰκὼν καὶ ὁμοίωσις» τῆς Θεότητος.

Καὶ ὡς ἁνωτάτη ἀξία τοῦ κόσμου, χάριν τῆς ὁποίας ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐσαρκώθη. Καὶ ἀπέβη ὁ αὔλος, συγκεκριμένη, ζῶσα καὶ ἔμπνοος πραγματικότης. Καὶ ἔκτοτε ὕψιστος σκοπὸς τῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἐπαλήθευσις ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου τῆς «θείας εἰκόνης» του. Καὶ ἡ τελειώσις του· «τέλειοι γίνεσθε» (Α΄. Κορ. 14, 20). Καὶ τὸ ν' ἀποβῇ οὗτος διὰ τοῦ Χριστοῦ κληρονόμος τῆς αἰωνιότητος.

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Συναισθανόμενοι πλήρως τὸ τί προσέφερον εἰς τὸν κόσμον ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ, προσέλθωμεν πρὸ τῆς θείας Φάτνης τῆς Βηθλεέμ καὶ ἐν εὐγνωμοσύνῃ θαθείᾳ προσκυνήσωμεν εὐλαβῶς Αὐτόν, δοξολογούντες μετὰ τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν Ποιμένων τὸν Θεόν. Πρὸ τοῦ θείου Βρέφους ἐναποθέσωμεν τὰ πνευματικὰ δῶρα τῆς θυσίας, τὴν ἀγάπην καὶ ταπεινῶσιν τῶν καρδιῶν ἡμῶν, τὴν ὑποταγὴν εἰς τὸν Νόμον Του, τὴν εἰλικρινῇ λατρείαν.

Ἀμαρτωλοὶ καὶ ἀτελεῖς ὡς εἴμεθα, ἐπικαλεσθῶμεν τὸ ἔλεος Του, τὴν σώζουσαν Χάριν Αὐτοῦ.

Φέρωμεν ἅπαντες τὰ θήματα ἡμῶν πρὸς τὴν Φάτνην τοῦ Θεοῦ τῶν πραέων, τῶν ταπεινῶν καὶ τῶν διψώντων δικαιοσύνην, ἵνα δεηθῶμεν ἐξ ὅλης ψυχῆς, ὅπως ἐπιλάμψῃ εἰς ἡμᾶς τὸ φῶς τῆς Δαμασκοῦ οὕτως ὥστε ὡς ὁ Παῦλος νὰ αἰσθανθῶμεν ἐν ἡμῖν λαυρίζουσαν τὴν φλόγα τῆς Πίστεως πρὸς τὸν Ἐνσαρκωθέντα Θεόν.

Πρὸς τοῦτοις, δαδοῦχοι τῆς ἀγίας καὶ

φίλης Ὁρθοδοξίας ἀποβῶμεν Ἀπόστολοι τοῦ ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, ὅπερ ἀφήκεν εἰς ἡμᾶς ὡς ἐπιταγὴν τῶν Οὐρανῶν καὶ ὡς σύνθημα λυτρωμοῦ καὶ σωτηρίας ὁ δι' ἡμᾶς ἐνανθρωπήσας Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

Μετὰ διαπύρων εὐχῶν

ὁ

Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Αὐξέντιος

Χριστούγεννα

Ἰδὼν ὁ ΚΤΙΣΤΗΣ ὁλλύμενον τὸν ἄνθρωπον χερσὶν ὃν ἐποίησεν, κλίνας Οὐρανούς· κατέρχεται τοῦτον δὲ ἐκ Παρθένου· Θείας Ἀγνῆς, ὅλον οὐσιοῦται ἀληθεῖα σαρκωθείς ὅτι δεδοξασται.

ΧΡΙΣΤΟΝ, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν· Χριστιανοί, ὁλοφύχως δοξάσωμεν

Ρυθμιστὴν, τῶν ἐπιγείων καὶ Ἑπουρανίων, εὐσεβῶς ἀπαντήσωμεν.

ΙΗΣΟΥΝ, τὸν νοητὸν ἥμιον τῆς δικαιοσύνης, εὐλαβῶς προσκυνήσωμεν.

ΣΩΤΗΡΑ· μας, γεννηθέντα ἐν Φάτνῃ ὁλόγων, θερμῶς παρακαλέσωμεν.

Τὰ Σύμπαντα εἰρήνης, χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως νὰ πληρώσῃ.

Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ ΘΕΟΥ καὶ Πατρός νὰ μᾶς ἀδελφώσῃ

ΤΥΣΙΣΤΟΣ· Σάρα προσλαβὼν ἀσπύργον ἐκ τῆς Παρθένου νὰ μᾶς συγχωρήσῃ.

Γένος, Περιούσιον Λαόν· ΤΟΥ, ψυχᾶς καὶ σώματος, νὰ μᾶς ἐνδυναμώσῃ

Ἐθνη ἀπιστα εἰς τὴν Ὁδὸν ΤΟΥ ταχέως νὰ ὁδηγήσωμεν

Ναὶ ΠΙΣΤΙΝ, ΑΓΑΠΗΝ καὶ ΕΛΠΙΔΑ ΤΟΥ, νὰ ἀποκτήσωμεν

Νύμφης, Παναγίας, Θεοτόκου βοήθεια νὰ ἐπικαλεσθῶμεν.

ΑΝΑΡΧΟΥ ΘΕΟΥ ἡμῶν Βασιλείαν ΤΟΥ νὰ εὐρεθῶμεν.

Δεῦτε ἴδομεν πιστοὶ ποῦ ἐγεννήθη ὁ Λυτρωτὴς μας ΧΡΙΣΤΟΣ.

Ἀκολουθήσωμεν λοιπόν, ἔνθα ὁδεύει ὁ Ἀστὴρ.

ΚΤΡΙΟΣ γὰρ ὅπου θούλεται νικᾶται φύσεως τάξις ὡς γέγραπται.

Μέγα καὶ παράδοξον θαῦμα τετέλεσται σήμερον, Παρθένος

τίπτει καὶ μήτρα οὐ φθιβεῖται. Ὁ ΛΟΓΟΣ σαρκούται καὶ τοῦ

ΠΑΤΡΟΣ οὐ νεχώρισται. Ἀγγελοι μετὰ ποιμένων

Εἰς Μνημόσυνον Αἰώνιον

Τὴν 17 Νοεμβρίου ἐ.ξ. ἡμέραν Κυριακὴν εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ Ἱδρύματος τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ἔλαβε χώραν σεμνὴ τελετὴ πρὸς τιμὴν καὶ μνημόσυνον αἰώνιον τοῦ αἰοιδίου Ποιμενάρχου ἡμῶν, πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου.

Ἱερεῖς, Μοναχοὶ καὶ λαϊκοὶ ἔσπευσαν νὰ δώσουν τὸ παρὸν καὶ νὰ ζήσουν στιγμὰς ἀληθινοτήτους ἐν μέσῳ μιᾶς ἀτμοσφαιρᾶς ὑποβλητικῆς καὶ ἐξόχως κατανυκτικῆς.

Ὁ αἰμνηστος Προσθεράρχης ἡμῶν εὐρίσκεται ἤδη εἰς τὴν χώραν τῶν μακάριων καὶ ἁγίων, ἀλλ' ἡ φωτογραφία του ἀνηρτημένη ἐν τῇ καταλήτῳ καὶ ἐορταστικῶς διακεκοσμημένῃ αἰθούσῃ ἐπανεφέρε τοῦτον εἰς τὴν μνήμην πάντων, ὧν τὰ πρόσωπα ἔλαμπον ἀπὸ χαρὰν διότι τοιοῦτον ἁγίου Πνευματικοῦ Πατρὸς καὶ ἀξίου Ποδηγέτου ἠμείωσαν.

Μετὰ τὴν καθιερωμένην προσειχὴν ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἐλλάδος κ.κ. Αἰξέντιος, ὅστις εἶπεν τὰ ἑξῆς:

Σεβασμιώτατοι

Τίμιον Πρεσβυτέριον

Τέχνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 100ετίας ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ αἰοιδίου Ποιμενάρχου ἡμῶν πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου συνήλθομεν εἰς τὴν φιλόξενον ταύτην αἰθούσαν, ἵνα ἀπονείμωμεν καθηρόντως τὸν ὀφειλόμενον φόρον τιμῆς, ἀγάπης, σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἠναλώθη εἰς τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐθυσιάσε τὰ πάντα χάριν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ αἰμνηστος Προσθεράρχης τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἐλλάδος ὑπῆρξεν εἰς τῶν ισχυροτέρων καὶ τῶν πλέον μεγαλεπήβολων ἀνδρῶν τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ ὑπερμεσῶντι εἰκοστῷ αἰῶνι καὶ μία ἡγετικὴ καὶ ἀγωνιστικὴ μορφή σπανίας δυναμικότητος.

Ἐν τῇ ἁγίᾳ ψυχῇ του εἶχον διοχετευθῇ διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ποταμοὶ καὶ χεῖμαρροι ὕδατος ζωῆς, οἵτινες διὰ τοῦ λόγου ἐξεχύθησαν ἀνὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἰς ρεύματα μεγαλοπρεπῆ, γοργά, ἀρθρῶνα, τερπνά, καὶ δροσοβόλα. Ὁ ἀπὸ τοῦ προσση-

δοῦνται

καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτοῖς ἐκδοήσωμεν.

ΔΟΞΑ ΕΝ ΤΨΙΣΤΟΙΣ ΘΕΩ ΚΑΙ ΕΠΙ ΓΗΣ ΕΙΡΗΝΗ ΕΝ ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ ΕΥΔΟΚΙΑ

Δημήτριος Ἀγαπίου ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Ἀμφικράτους ἀρ. 61, Τμητὸς — Ἀθήναι Τ. 408. Τηλ. 768.790.

νίου τῆς Ἱστορίας ἀποχωρήσας Ἀρχιεπίσκοπος καὶ Πατὴρ ἡμῶν διὰ τῆς σεβασμίας καὶ ἐπιβλητικῆς μορφῆς του καὶ τῆς ἐν γένει ἀγιότητος καὶ εὐαγγελικῆς διδασκαλίας του ἐπέφερε σωτήρια ἀποτελέσματα εἰς πάντας τοὺς αὐτῷ πελάζοντας.

Ὁ πνευματικὸς του κόσμος, ὅστις μετεβάλλετο ἐν ἑαυτῷ εἰς ἓν φῶς ἀγάπης καὶ καλωσύνης ἐσημείωνε τὴν φυσιογνωμίαν του καὶ τὴν ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἀπόλυτον σεβασμὸν πάντων τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Ἀλλὰ, τί εἵπωμεν νῦν περὶ τοῦ Θεοῦ ζήλου τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅστις κατήσθιεν τὴν ψυχὴν του καὶ ὤθει αὐτόν, εἰς δραστηριότητα πρωτόκουστον; ὑπῆρχεν πρόβλημα τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπερ νὰ μὴ ἀπησχόλει αὐτόν; διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἐκῆρτυτεν, ὠμίλει, ἐδίδασκεν, ἔγραφε καὶ προσεπάθει παντὶ σθένει νὰ τὴν ἐπιβάλῃ εἰς τὴν ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην πάντων.

Δὲν ἐφήρμοξε δὲ μόνον πιστῶς τὸ ἀποστολικόν: «ἐάν γὰρ εὐαγγελίζωμαι, οὐκ ἔστι μοι καύχησις: ἀνάγκη γάρ μοι ἐπίκειται· οὐδὰ δὲ μοι ἐστίν, ἐάν μὴ εὐαγγελίζωμαι», ἀλλὰ καὶ ἦτο πρόθυμος ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν διὰ τὴν «φίλην Ὁρθοδοξίαν» καὶ τὸ φρικτότερον τῶν μαρτυρίων νὰ ὑποστῇ καὶ αὐτὸ προσέτι τὸ αἷμα του νὰ χύσῃ.

Ἀλλὰ μήπως δὲν ἐδιώχθη, δὲν ἐξωρίσθη καὶ μαρτίους διωγμοὺς ὑπῆνεγκεν διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὴν κατῆχυσιν τῶν ἱερῶν παραδόσεων καὶ διὰ τοῦ πατρῴου ἐορτολογίου ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ λατρείᾳ; μήπως δὲν ἐξετέθη πολλάκις εἰς τὰ βέλη τοῦ μίσους καὶ τῆς συκοφαντίας τῶν κατὰ καιροὺς ἀντιπάλων του καὶ μήπως δὲν ἐξεμάνησαν πολλοὶ καὶ ὄλεθρον κατ' αὐτοῦ ἐμελέτησαν, ὥστας οὗτος ἠγωνίζετο, ἀνηφοῦτο, ἐνίκη; ἀλλ' οὔτε οἱ κίνδυνοι, οὔτε οἱ διωγμοί, οὔτε αἱ ἐξορίαι, οὔτε αἱ διαβολαὶ καὶ αἱ παντὸς εἶδους ἀντιδράσεις τῶν δυνάμεων τοῦ σκοτοῦς ἠδυνήθησαν νὰ κλονίσουν τὴν γενναίαν του ψυχὴν καὶ νὰ κλέψουν τὴν ἀνδρείαν καὶ τὸν ἀπαράμεινον ἥρωισμόν του.

Πᾶν χρηστὸν ἐπιτέθειμα μετῴχετο, ἵνα θεραπεύῃ τὰς ἡθικὰς πληγὰς τοῦ ποιμνίου του ἐκ τε τῆς κακοδοξίας καὶ τῶν καινοτομιῶν καὶ κατόπιν ἐπανειλημμένων δογμασιῶν καὶ θλίψεων δὲν ἔχανε τὸ ἡθικόν του σθένος ἀλλ' ἀκριαιότερος καὶ θεομότερος κατὰ τὴν πίστιν ἐχώρει πρὸς πρὸς ἀγῶνας: «τῶν μὲν ἡπισταθεν ἐπιλανθανόμενος, τοῖς δὲ ὑπερσοθεν ἐπεκτεινόμενος». Οὕτω λοιπὸν πρὸς πάντας παλαιῶν ἀνεδείκνυνεν ἑαυτὸν βράχον ἀκλόνητον ἐν τῷ πελάγει τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀτασθαλιῶν καὶ ὑποῦτο ὡς γίγας, σθεναρῶς ὑπεραμυνόμενος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων. Καὶ ἐν μέσῳ τῶν χαλεπῶν καὶ ἀντιξέων καιρῶν καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν δεινοτέρων διωγμῶν ἦνθει καὶ ἐκαρποδοτεῖ πλουσίαν τὴν πνευματικὴν συγκαρμίδην ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ ἀρούρῃ, ἐπίζηλον δὲ καὶ περίβλεπτον συνεχόμιζε τὸν πνευματικὸν καὶ ἡθικὸν ἀμ-

τὸν εἰς τὰς ἀποθήκας τῆς διανοίας καὶ τῆς καρδίας καὶ ἑαυτοῦ καὶ πάντων τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν.

Ἀγρόπνως φρουκτωθὼν ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐπαύξεων φρουρὸς καὶ ἀμύντωρ, ἐξήρχετο πάντοτε νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος κατὰ τῶν ἰσχυρῶν πολέμων τῆς πίστεως χάρις εἰς τὴν ἀκράδαντον πεποίθησιν, ἣν εἶχεν εἰς τὴν ἀκαταγώνιστον δύναμιν τῆς ὁρθῆς πίστεως καὶ πῶν σεπτῶν παραδόσεων. Αἰμύνηστε Προφειράρχα καὶ Φίλιπτε ἡμῶν Πνευματικὲ Πάτερ. Κλίνοντες γόνυ ψυχῆς τε καὶ σώματος πρὸ τῆς ἀγίας μνήμης σου σὲ εὐχαριστοῦμεν ὁλοκαρδίως δι' ὅσα ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπλήνεγας.

Οὐδέποτε θὰ λησιμονήσωμεν τὴν βιβλικὴν μορφὴν Σου καὶ τὴν προαίτητα καὶ καλωσύνην σου, αἰτνες μὲ τὸ βαθὺ γῆρας σὲ μετεσχημάτιζον εἰς Ἅγιον. Ἡ παρουσία τοῦ πνεύματος σου μᾶς καθοδηγεῖ καὶ ἐμπνέει ἀνὰ πᾶν βῆμα. Ἡ φαινὴ προσωπικότης σου, ἡ διαπεποτισμένη ἀπὸ τὴν ἐξ ἀποκαλύψεως χριστιανικὴν ἀλήθειαν χαράττει γραμμὴν εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν ἐνὸς ἐκάστου ἡμῶν καὶ ἰδιαίτερος τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ἀναθὰς ἤδη εἰς οὐρανούς, εὐλόγει ἡμᾶς ὡφθὲν καὶ διὰ πρεσβειῶν σου πρὸς τὸν Ὑψίστον ἐνίσχυσον

ἡμᾶς εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα, ὃν σὺ ἐνεσάρκωσας ὑπὲρ πάντα ἄλλον.

Κύριος ὁ Θεός, ἀέμνηστε Ἱεράρχα, ἀναδείξαι τὴν μνήμην Σου, ἀγήρω καὶ αἰώνιαν.

Ἐν συνεχείᾳ ὁμίλησεν ὁ θεολόγος Καθηγητὴς κ. Σταύρος Καραμήτσος, ὁ ὁποῖος ἐξήρθε τὴν προσωπικότητα τοῦ ἁγίου ἀνδρὸς μὲ πολλὴν δύναμιν λόγου καὶ εὐστοχίαν. Ἐν πρώτοις ὑπεγράμμισεν, ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ σκιαγραφήσῃ τὰ κατὰ τὸν μέγαν τοῦτον ἅγιον τὸν ἀγωνισθέντα ὅσον ὀλίγοι καὶ θησιασθέντα ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ετόνισεν ἐπανειλημμένως, ὅτι ἔχει ἀποδείξει καὶ σὺν ἐνδείξει πρὸς τῆς ἀγιότητος αὐτοῦ καὶ ὅτι ἡ ἀγιότης δὲν συνίσταται εἰς τὴν κατὰ κόσμον μωρφωσιν ἀλλ' εἰς τὴν ἀρετὴν, τὴν ἀσκήσιν καὶ τὴν ἀγωνίαν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἀνέφερε χαρακτηριστικὰ περιστατικὰ ἐκ τῆς ζωῆς του μαρτυροῦντα πρὸς τοῦ ἀκάμπτου ἀγωνιστικοῦ φρονήματος καὶ τοῦ ἡφαιστειώδους ζήλου του ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ συγκεκριμένως ὡς πρὸς τὸ θέμα τοῦ Μνημοσύνου τῶν Ἐπισκόπων τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας, ὅπερ

Οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς ἡμῶν παρακολουθοῦν τὴν ὁμίλιαν.

κατ' οὐδένα λόγον ἀπεδέχετο διὰ λόγους καθαροῦς συνειδήσεως καὶ ἀκριθείας εἰς τὴν πίστιν, τὰ ὁρθὰ δόγματα καὶ τὰς εὐσεβεῖς παραδόσεις.

Ἐμνήσθη ἐπίσης τῶν πολλαπλῶν περιπετειῶν καὶ ταλαιπωριῶν, ὡς οὗτος ὑπέστη κατὰ τὴν ἐξορίαν του εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ὑψηλοῦ ἐν Μυτιλήνῃ καὶ ἰδιαιτάτα τῆς ἀνεξοιγήτου ὑπομονῆς καὶ καρτερίας, αἵτινες ἤγγιζον τὰ ὅρια τοῦ ἀδινάτου, τοῦ ὑπὲρ φύσιν.

Μετὰ καυστικῆς εἰρωνείας καὶ δομύτητος ἀξιοθαυμάστου ὁ ἀγωνιστὴς καὶ ὑπερξήλωτης τῆς Ὁρθοδοξίας κ. Καραμῆτσος κατεφέρθη κατὰ τῶν Παλαιῶν, Πρωτεσταντῶν, Μισσίωνων, καὶ τῶν ποικίλων ἄλλων αἰρετικῶν, ἐνῶ ὑπερήρωσε καὶ ἐποιοθέτησεν εἰς τὴν ὑψίστην βαθμίδα τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὰς ἀγίας παραδόσεις, δι' αἷ, ἐτόνισεν, ὁ ἀέμνητος Ποιμέναρχης ἡμῶν ἠγωνίσθη καὶ ὑπεβλήθη εἰς πολλὰ δεινὰ καὶ κακουχίας.

Ὁ λόγος τοῦ κ. Καραμῆτσου, βαθύς, ἐνθουσια-

στικός, μαχητικός, περικτικός καὶ πλήρης ὑψηλῶν ἐννοιῶν ἐνεθουσίασε πάντας τοὺς εὐλαβεῖς ἀδελφοὺς καὶ τοὺς μετερσίωσε.

Ἀκολούθως ἔλαβεν τὸν λόγον ὁ Νομικὸς Σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ο. Χριστιανῶν Ἑλλάδος κ. Νιζήτας Ἀναγνωστόπουλος, τοῦ ὁποῦ ἡ ὁμιλία ὑπῆρξε μνημειώδης. Ἐν ὀλίγοις ὁ διαπρεπὴς νομομαθὴς ἐσαυγοράφησεν τὰ περὶ τοῦ ἀγίου ἀνδρός καὶ εἶπεν, ὅτι οὗτος ἀποτελεῖ ἓνα νέον ἥρωα καὶ μάρτυρα τῆς ἀληθείας.

Τὸν συνεχέτισεν καὶ συνέκρινεν μὲ τὸν Παλαιὸν Πατρῶν Γερμανὸν εἰπόν, ὅτι ὡς ἑκεῖνος ἤρε τὴν σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς δούλης Ἑλλάδος ἀπὸ τὸν Τουρκαὸν ζυγόν, οὕτω καὶ ὁ αἰόδιμος Τεράρχης Χριστόστομος ἤρε τὴν σημαίαν τῆς πίστεως ὑπὲρ ἀπαλλαγῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐκ τῶν καινοτομιῶν καὶ δὴ τοῦ ἐπαρά-

Μία πτέρυξ τῆς κάτω αἰθούσης.

του Γρηγοριανού Ημερολογίου τοῦ καταδικασθέντος ὑπὸ Πανορθόδοξων Συνόδων.

Ἐξαπατήρησεν τοῦτον ὡς Ἅγιον οὐχί, διότι ἠτύχησε νὰ τὸν γνωρίσῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς καὶ νὰ λάβῃ πείραν τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγιότητος αὐτοῦ, ἀλλ' ἐκ τῶν δύο θανάτων, ἵτινα ἐπετέλεσεν ὡς τῷ ἀρηγῆθησαν εἰλαβεῖς Μονάζουσαι.

Ὁ λόγος τοῦ κ. Ἀναγνωσταποῦλου συνεκλόνησεν καὶ συνήρπασεν κυριολεκτικῶς τοὺς ἀκροατὰς καὶ διὰ βραχείων παρέσχε ζωντανὴν τὴν εἰκόνα τῆς φημισμένης τοῦ ἁγίου Ποιμενάρχου ἡμῶν.

Ἐπιμολούθησαν ἵμνοι Ἐκκλησιαστικοὶ ὑπὸ Βυζαντινῆς χορωδίας καλλιφόνων Ἱεροφαιτῶν προσερχόντων τοῦ κ. Μιχαὴλ Μιμάρου καὶ Ἀποστόλου Μαῖστρου.

Οὕτω ἐτελείωσεν ἡ σεμνὴ αὕτη τελετὴ καταλιποῦσα εἰς τὰς ψυχὰς ὅλων φρόνημα ἀνεπηρεζόμενον

ὅπερ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐπιθυμίαν τοῦ ἀναλῦσαι καὶ σὺν Χριστῷ εἶναι καὶ τῷ ἁγίῳ Πατρὶ ἡμῶν Χρυσόστομῳ, ὅστις ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ ἐπιδαμνλεῦει εἰς ἡμᾶς διὰ πρεσβειῶν τοῦ δόναμιν καὶ χάριν ἀκαταγώνιστον διὰ τὴν συνέχισιν τοῦ ἱεροῦ ἀγώνος, ὃν ἐκεῖνος ἤρchiσεν καὶ ἡμεῖς ὀφείλαμεν νὰ συνεχίσωμεν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τοῦ Γέροντος τοῦ Κελλίου Ἁγίας Τριάδος τοῦ Κουτλουμουσίου Ἁγίου Ὁρους Ἀρχιμανδρίτου Ἰακώβου Παπαδέλη τὴν 23 Ὀκτωβρίου ἐ. ἐ. ἐτελέσθη Θεία Λειτουργία τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου συλλειτουργούντων τοῦ ἑορτάζοντος Ἀρχιμ. Ἰακώβου, τοῦ Ἱεροδιακόνου τοῦ Παΐσιου, τοῦ Ἱερομονάχου Παντελεήμονος καὶ τῶν προσκυνητῶν κληρικῶν τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος Αἰδεσιμωτάτου Πρωθιερέως Γ.Ο.Χ. Δράμας Μιχαὴλ Ν. Σαββοπούλου καὶ Αἰδεσιμωτάτου Ἱερέως καὶ Ἐφημερίου Παραρτημάτων Γ.Ο.Χ. Κυργίων καὶ Ἁγίου Ἀθανασίου Δράμας Ἰωάννου Χατζηδιάκου.

Τὸ ἀνωτέρω στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν ἑορτὴν μετὰ τῶν παρευρεθέντων ζηλωτῶν πατέρων.

«Ο Πάπας βλασφημεῖ

«Ο Πάπας βλασφημεῖ, ὅτι ἡ Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι Ἁγία καὶ Ἄωρος, ἀλλὰ ὅτι ἐν αὐτῇ ὑπάρχουν «στοιχεῖα» «ΑΠΗΡΧΑΙΩΜΕΝΑ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΕΑ, ΣΥΖΗΤΗΣΙΜΑ καὶ ΑΡΝΗΤΙΚΑ». Μὲ αὐτὸν τὸν Πάπαν χάρις τῆς «Ἀγάπης» ἐπιθυμεῖ ὁ Ἀθηναγόρας ἔνωσιν καὶ κοινὸν ποτήριον!!

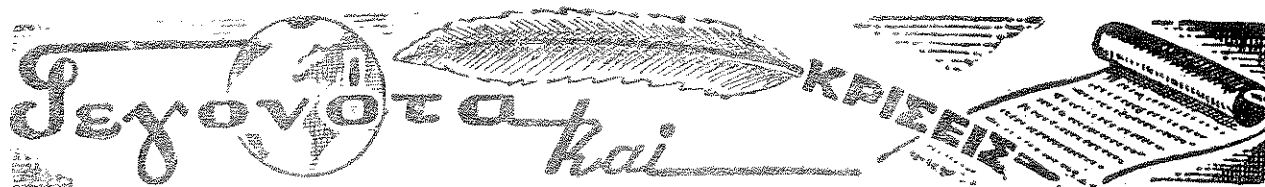
Ποιός, λοιπόν, θὰ ἀποκαθάρῃ τὴν παράδοσιν ἀπὸ τὰ... «στοιχεῖα» αὐτά; (!!). Ὁ Πάπας «προτείνει τοὺς «αὐθεντικούς Ὀργανισμούς Του», οἱ ὁποῖοι θὰ προβοῦν βάσει «ἱστορικῶν κριτηρίων...» εἰς τὴν «ἀπογραφὴν τῶν ὧσων δυνατόμεθα νὰ ἐγκαταλείψωμεν...». Εἶναι νὰ φρίττῃ κανεὶς δι' ὅσα διαβάζει καὶ ἀκούει! Ἀλλὰ, Μηράβο εἰς τὸν Πάπα, ὅτι ἐπὶ τέλους ἀντελήφθη ὅτι ἡ παράδοσις του, ποὺ ὄχι μόνον τὴν ξεκουρέλισε, ἀλλὰ καὶ τὴν κατήγγησεν, εἶναι «διεφθαρμένη» καὶ ἐπιθυμεῖ τώρα νὰ τὴν «ἀποκαθάρῃ». Ἡμεῖς ὅμως ἔχομεν παράδοσιν Θεόπνευστον, Ἁγίαν καὶ ἄμωμον, καὶ δὲν ἔχομεν ἀνάγκην οὔτε «αὐθεντικῶν ὀργανισμῶν» οὔτε «ἱστορικῶν κριτηρίων» οὔτε τῆς «ἐνωτικῆς ἀγάπης» τοῦ Ἀθηναγόρου. Ἡμεῖς ἔχομεν τοὺς Πατέρας τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας ποὺ ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Φωτίου... φωνάζουν καὶ διακηρύσσουν τὴν Θεόπνευστον Ἱερὰν Παράδοσιν μας τὴν ἁγίαν καὶ ἄμωμον. Τὰς λύσεις ποὺ

προτείνουν οἱ Πάπας καὶ Ἀθηναγόρας, θὰ φέρουν ἀσφαλῶς σύγχυσιν καὶ χάος. «Ἀλλοίμονον ἐάν οἱ ἀνθρώπινοι ὀργανισμοί...» κρίνουν τὴν Θεοπαράδοτον πίστιν μας καὶ τὴν διόρθωσιν!! Τότε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα δὲν ἐλάλησεν ὁρτίως (μὴ γένοίτο), ἐν ταῖς Ἱεραῖς Συνόδοις καὶ Θεοφόροις πατράσι. Ἄς ὑποδείξουν ἡμῖν ἐν καὶ μόνον στοιχεῖον ἀπηρχαιωμένον καταδικαστέον, συζητήσιμον ἢ ἀρνητικὸν εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, τὰ Λειτουργικά Κείμενα, τὰς Συνοδικὰς ἀποφάσεις ἢ τὴν κοινὴν πατερικὴν διδασκαλίαν;!!». Ὁ Πνευματικὸς Πατὴρ καὶ «Προικισμένος κανονολόγος», «δὲν ἐξοργίζεται (τώρα) καὶ δὲν τaráσσεται διὰ τὴν ἀσύστολον καταπάτησιν τῶν Ἱερῶν κανόνων (καὶ τὴν ὕβριν καὶ βλασφημίαν) τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεώς μας»;

Ἀλλὰ τί ἐρωτῶ!!.. Ὁ ἴδιος λέγει. (Ἄλλὰ ταῦτα... δὲν γίνονται σήμερον μόνον. Ἐγένοντο φεῦ! παλαιότερον». «Ἐχει λόγους (τώρα;) νὰ πιστεῦῃ... ὅτι ἂν μέχρι σήμερον ὁ Πατριάρχης δὲν προχώρησεν εἰς ἐτι μείζονα τολμήματα ὥς ἐπεθύμει, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονός ὅτι (ἄλλοι) ἀπέβησαν «φρένο του»; Μά τί περισσότερον ζητεῖ ὁ Θεολόγος Πατὴρ διὰ νὰ ἀποκηρύξῃ τὸν Ἀθηναγόραν καὶ νὰ κόψῃ καὶ τὸ Μνημόσυνον Αὐτοῦ; Κανόνες καὶ Παραδόσεις «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ κατεπατήθησαν καὶ σφόδρα ἐλακτίσθησαν!! ποὺ εἶναι τὸ «φρένο»; Θέλομεν καὶ ἄλλα;

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν ἐφετεινὴν λαμπρὰν πανήγυριν τοῦ Ἀγ. Ἐνδόξου Μεγ. Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου εἰς τὸν ὁμώνυμον Ἱ. Ναὸν Ἀμφιόλης.

Πανηγύρεις

— Την 21 Δεκεμβρίου, ημέραν Κυριακήν, εορτήν της Ἀγ. Ἀναστασίας Φαρμακαλυτρίας, πανηγυρίζει ὁ ὁμώνυμος Ἱ. Ναός εἰς Κομοτηνήν.

— Την 25ην Δεκεμβρίου, ἡμέραν Τετάρτην, εορτήν της Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, πανηγυρίζει ὁ ὁμώνυμος Ἱ. Ναός εἰς Θεσσαλονίκην.

— Την 27ην Δεκεμβρίου, ἡμέραν Παρασκευήν, εορτήν τοῦ Ἁγίου Πρωτομ. καὶ Ἀρχιεπισκόπου Στεφάνου πανηγυρίζουν 1) ἡ ὁμώνυμος Ἱ. Μονὴ εἰς Π. Ἡράκλειον Ἀττικῆς, καὶ 2) τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Μάρκου παρὰ τὸ Κορωπί — Ἀττικῆς.

— Την 1 Ἰανουαρίου, ἡμέραν Τετάρτην, εορτήν τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, πανηγυρίζει ὁ ὁμώνυμος Ἱ. Ναός εἰς Ψυχικόν.

Πένθη

Τὴν 10 Νοεμβρίου ἐ.ἔ. ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ εἰς Ἄνω Ἡράκλειον Ἀττικῆς ἐν πλήρει μετανοίᾳ, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μάρκος ἢ Μαρκιανὸς Τσίκουρας. Τὴν κηδείαν του ἐτέλεσεν ὁ αὐτάδελφός του Ἀρχιεπίσκοπος Στεφανὸς Τσίκουρας.

— Τὴν 19 Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. ἐξεδήμησε πρὸς τὰς αἰωνίους Μονάς, ἡ ἐκλεκτὴ ἀδελφὴ Φανή Βροστιοῦ: Τῆς κηδείας αὐτῆς προέστη ὁ Σεβ. Σαλαμῖνος κ. Γεώργιος συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Πρωτοσυγγέλλου Ἀρχιμ. Θεοφίλου, τοῦ Ἱερομ. Ἀθανασίου καὶ τοῦ αἰδέσ. Ἰγνατίου. Πρὸ τινος ἡ ἀείμνηστος, ὄντως ἐργαζομένη ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἔδεικνεν εἰς οἰκόπεδόν της εἰς Κοινοβιάνας Ἀττικῆς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Ἀντωνίου, ὃν καὶ ἐδώκεν εἰς τὸν Ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα.

— Τὴν 10ην Νοεμβρίου ἐ.ἔ. ἀπῆλθε πρὸς Κύριον ὁ Ἰωάννης Τσικνιάς. Τῆς κηδείας του προέστη ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀδξέντιος, πλαισιούμενος ὑπὸ τῶν Ἀρχιμ. Τουστίνου καὶ Εὐγενίου καὶ τῶν αἰδέσμ. Παναγιώτου Παναγιωτοπούλου καὶ Γεωργίου Σιμοράκη.

Ὁ ἀείμνηστος ἐπῆρξε φιλικὸς ἀγωνιστὴς τῆς Ὁρθοδοξίας, προσέφερε δὲ ἐσχάτως μετὰ τῆς γυναικὸς του καὶ οἰκόπεδον εἰς Κηφισσίωλιν δι' ἀνάγκην ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Διωνία αὐτῶν ἡ μνήμη:

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Καθιστώμεν γνωστὸν εἰς πάντας τοὺς Χριστιανούς τῆς καθ' ἡμῶς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ὅτι οἱ Ἱερεῖς

- 1) Γεώργιος Κοζιάλας,
- 2) Εὐστάθιος Ἐλευθερίου
- 3) Παναγιώτης Χίου, καὶ
- 4) Ἱερομ. Ἱερόθεος τοῦ Π. Διονυσίου Καλαργόρου

δὲν ἀνέκουν εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν καὶ δεόντως μὴ γίνονται δεκτοὶ παρ' οὐδενὸς διὰ πᾶσαν ἱεροπραξίαν.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱ. Συνόδου)

Χειροτονία

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Σαλαμῖνος κ. Γεροντίου ἐχειροτονήθη διαδοχικῶς εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον τὴν 8ην Νοεμβρίου 1969, ὁ Μοναχὸς Νεκτάριος Πουλαματιάδης εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Γεννήσεως Χριστοῦ Θεσσαλονίκης, τὴν δὲ 10ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς εἰς ἱερομνημονεῖον εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσσαλονίκης.

Τὰ ἅγια Θεοφάνεια

Ἡ μεγάλη δεσποτικὴ εορτὴ τῶν Ἀγίων Θεοφανείων, καθ' ἣν γίνεται διὰ τῆς μεγαλοπρεποῦς καταδόσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἡ προσβολὴ τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας πλησιάζει. Ὅθεν, ὅλοι πρέπει νὰ καταβύλωμεν τὰς δεούσας προσπάθειάς, ὥστε ἡ ἐφειτενὴ πανήγυρις νὰ μείνῃ ἱστορικὴ εἰς λαμπρότητα καὶ ὄχρον.

Ἐγκαίνια

ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἀδξεντίου ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια:

1) Τοῦ παρεκκλησίου Ἁγίου Δημήτριος τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου Περισταρίου τὴν 27.10.69.

2) Τοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Καραβά τὴν 10.11.69.

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Σαλαμῖνος κ. Γεροντίου ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ παρεκκλησίου Ζωοδόχου Πηγῆς τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίας Τριάδος Λουτρακίου, τὴν 18 Ἀυγούστου 1969.